

[S. Rasmussen.]

Hvad angaar Lønningsloven for Præster i København og paa Frederiksberg, har jeg ogsaa Lyst til at sige nogle Ord om et Forhold, som der allerede er rørt ved fra anden Side. Det er Gravernes Stilling. Vi finder det ganske mærkeligt og løn-teknisk set uretfærdigt, at man nu i dette Lovforslag lader en Del Gravere rykke op som Tjenestemænd. Vi finder ikke Tiden egnet til at faa flere Tjenestemænd.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg anbefale, at man under de foreliggende Forhold stemmer for Lovforslagene.

Veistrup: Det ærede Medlem, som nu havde Ordet, fandt en hel Del mærkeligt i det foreliggende Lovforslag. Jeg deler ikke det ærede Medlems Opfattelse i den Henseende, tværtimod. Det forekommer mig, at dette Lovforslag er fremkommet som en naturlig Konsekvens af den nye Tjenestemandslø, fra hvilken i alt Fald nogle Regler nødvendigvis bør overføres til Præstelønningsloven, hvortil kommer, at Trangen til tekniske Forbedringer altid har været til Stede, lige siden vi vedtog Præstelønningsloven i 1927. Ærede Medlemmer, som erindrer den Diskussion, vi førte i 1927 angaaende hele dette Spørgsmaal, vil erindre, at mit Parti var Modstander af denne Lov, ikke i Anledning af selve Lønningernes Størrelse, men i Anledning af det Tidspunkt, Lovforslaget fremkom paa. Paa det Tidspunkt, da Nedsikring var Feltraabet, fandt vi det uheldigt at foretage en Lønforbedring for en enkelt Tjenestemandsklasses Vedkommende, og det kan ikke nægtes, at det var en betydelig Forbedring, der foresloges for Præsternes Vedkommende. I det i Dag foreliggende Lovforslag ser jeg en Erkendelse af Rigtigheden af vor Opfattelse, idet der nu ikke stilles Krav om Forhøjelser. Dette finder jeg meget heldigt, thi havde man gjort det, vilde det ganske sikkert have været vanskeligt at faa en ny Præstelønningslov gennemført. Saa vidt jeg husker, foresloges der for de helt unge Præsters Vedkommende en Lønforhøjelse paa ca. 400 Kr. i 1927, og det var Forslaget om en saadan Lønforhøjelse, der gjorde, at vi var imod at vedtage et Lovforslag af den Karakter.

Det foreliggende Lovforslag opretholder status quo i lønningsmæssig Henseende, idet der kun tilstræbes en teknisk Omformning af den gældende Lov. En saadan Omformning krævede vi allerede paa det nævnte Tidspunkt, men vi kunde ikke faa vort

Krav gennemført. Nu har det kirkelige Udvalg taget Sagen op, og det foreliggende Lovforslag er et Resultat af dets Arbejde. Man kan maaske sige, at det er et noget verdsligt Resultat af det kirkelige Udvalgs Arbejde. Det skal jeg dog ikke indvende noget imod. De Ændringer, der i lønnings-teknisk Henseende kræves, tilfredsstillende os. Derfor skal jeg ikke omtale nogen af de Satser, som findes i Lovforslaget. Jeg gør det saa meget mindre, som jeg er klar over, at hvis Lovforslaget skal gennem tre Behandlinger i det høje Landsting i Dag, er Tiden ikke til at tale, men til at handle.

Ud fra den Betragtning skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Behandling i det høje Landsting.

Nedergaard: Om selve Lønningsloven vil jeg ikke udtale mig. Mit Partis Ordfører har udtalt sig derom. Men jeg vil gerne her sige, at jeg som Præst er glad for, at Lovforslaget har Udsigt til at blive vedtaget med alle Partiernes Stemmer. Jeg er saa meget mere glad for det, som jeg er vis paa, at Præsterne som Helhed med lige Glæde tjener i alle Klasser af Befolkningen.

Der er et enkelt Punkt, jeg gerne vilde dvæle et Øjeblik ved. Det er det, hvorved der indføres en ny Klasse. Jeg skal ikke have noget imod denne Klasse, men der er noget, jeg gerne vil henlede Opmærksomheden paa. Det er Præsternes Forflyttelse i det hele taget. Det er i Øjeblikket saaledes, at dersom et Menighedsraad indstiller en Mand paa ca. 30 Aar, vil maaske hvert nyvalgt Menighedsraad have Lejlighed til at indstille paa ny; men dersom et Menighedsraad indstiller en Mand paa 40 Aar, vil de 4 eller 5 derefter valgte Menighedsraad have uhyre lidt Sandsynlighed for at komme til at indstille. Dette vil, som allerede nævnt, medføre, at en hel Del Præster kommer til at sidde i 30 Aar eller deromkring i samme Embede. Noget saadant er ikke heldigt hverken for Præsterne eller for de Menigheder, hvori de skal tjene. Saa vidt mig bekendt er kun ved 7 af de 128 Udnævnelser, der har fundet Sted i den senere Tid, en Præst over 45 Aar blevet forflyttet. Der maatte kunne ændres noget ved denne Praksis, saa at en dygtig og velkvalificeret Præst, der har en god Gerning bag sig, selv om han ikke har opnaaet Flertal ved Indstillingen, men har Biskoppens Anbefaling, i noget rigere Maal fik Mulighed for at blive forflyttet, end Tilfældet er nu. Det var sikkert nok ønskeligt, om der i hvert Fald i 1ste Klasses Embederne blev taget betydeligt mere Hensyn til Alder og Erfar-